

Takács Nándor

A meder és a sziget

A hegyvidékről az egykori folyó medrébe
költöztek, ahol a házak fölött mindig pára ül.
Ködnek mondják, de sejtik maguk is, hogy
felhőivel az eltemetett víz eredt nyomukba.

Az idő folyvást kavargog felettük.
Örvényeiben lebegnek végig a szobákon,
várva az éjszakát, amikor az áramlat lassul,
és a hold messzebb csalogatja a hullámokat.

Olyankor kiülnek a partra, megszártják lábfejükét,
remélve, hogy új egyezséget köt velük a föld,
melyben a múlt hibái többé nem számítanak,
mely belátásra bírja a szigorú folyót.

Távoli jelek

Homályos jelek maradványai a szemben,
egy kikötésre alkalmas part körvonalai,
a vízig lehúzódo barázdák, repedések,
a fák csónakba hajló ágai,
megfigyelők közt egy avatott tekintet,
határozott mozdulatok a mélység fölött,

egy utazás emléke, vagy a felismerése,
esetleg a kettő ugyanaz, és most, végre
megérkezve, vált világossá, hogy a hely,
ahol állunk, fakuló tájkép részlete csupán
messzi hegycsúcsról, ahonnan a völgyet
hunyorító szempár fürkészi a párás levegőben.

Bicikliverseny

A fahíd dübörög,
ahogy átkelünk a patakon.
Előttünk, a fák elérhetetlen
árnyékában a gyerekkor vége.

Biciklik nyoma a puha sárban.
Rothadó növények szaga.
Izzadság íze a százugokban,
lüktető dobhártyák, a pihenő
megnyúlt percei.

A kertek végéből szólítanak,
nem megyünk haza.
Eleget időztünk a nyár
megtévesztő égboltja alatt,
a kölyökkor nyomorúságában.

Hegyek egymásba
simuló hullámai hívnak,
és távoli gépek zúgó hangjai,
legkésőbb sötétedéskor rajtolunk.

Áramlat

Lesétálnak a vízpartra,
egymásra hunyorognak.
Szemükben káprázik a délután.
Megszegnek egy esküt,
elfutnak egymás elől.
Azután még évekig vizsgálják
arcukat a tükörben,
a ráncokat és sebhelyeket,
az ígéretetek nyomait.